

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Viktoryia Yurkevich,**
státní příslušnost Běloruská republika,
bytem [REDACTED]
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem [REDACTED]

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2016, č. j. MV-42819-6/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- 1 Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán 1. stupně“) ze dne 6. 1. 2016, č. j. OAM-7872-37/TP-2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podaná podle ust. § 67 zákona o pobytu cizinců.
- 2 Z obsahu správního spisu Městský soud v Praze zjistil, že žalobkyně pobývá na území České republiky od 8. 2. 2003, téhož dne podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto řízení bylo ukončeno dne 15. 12. 2005 rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o nedůvodnosti kasační stížnosti; žalobkyně nebyla v řízení úspěšná. Dne 19. 11. 2006 podala žalobkyně novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, řízení trvalo do 17. 5. 2011; ani v něm nebyla žalobkyně úspěšná. Dne 13. 7. 2011 žalobkyně požádala o povolení k trvalému pobytu. Žalobkyni byl po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydán průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který byl prodlužován do 20. 11. 2010, následně žalobkyně nepodala žádost o prodloužení jeho platnosti. Žalobkyni byly poté vydávány výjezdní příkazy, a to na období 8. 11. 2010 – 31. 12. 2010, 6. 1. 2011 – 6. 3. 2011, 3. 3. 2011 – 1. 5. 2011, 2. 5. 2011 – 30. 6. 2011, 29. 6. 2011 – 28. 7. 2011, 11. 9. 2012 – 10. 10. 2012, 3. 4. 2013 – 25. 4. 2013, 26. 4. 2013 – 13. 5. 2013, 14. 5. 2013 – 14. 6. 2013 a 12. 2. 2014 – 25. 2. 2014. Žalobkyni byla rovněž vydávána víza za účelem strpění pobytu, a to na období 25. 7. 2011 – 31. 12. 2011, 16. 3. 2012 – 10. 9. 2012, 25. 10. 2012 – 31. 12. 2012, 7. 1. 2013 – 16. 1. 2013, 7. 2. 2013 – 8. 3. 2013, 27. 3. 2013 – 2. 4. 2013, 9. 1. 2014 – 31. 3. 2014, 13. 6. 2013 – 26. 8. 2013, 27. 8. 2013 – 3. 12. 2013 a 1. 4. 2014 – 31. 3. 2015. Z těchto údajů žalovaná dovodila, že žalobkyně pobývala na území bez jakéhokoli pobytového oprávnění celkem v sedmi jednotlivých obdobích, a to 31. 12. 2010 – 6. 1. 2011, 31. 12. 2011 – 16. 3. 2012, 10. 10. 2012 – 25. 10. 2012, 31. 12. 2012 – 7. 1. 2013, 8. 3. 2013 – 27. 3. 2013, 3. 12. 2013 – 9. 1. 2014 a 25. 2. 2014 – 1. 4. 2014. Správní orgán 1. stupně poukázal na porušení nepřetržitosti legálního pobytu žalobkyně na území v těchto sedmi obdobích, a konstatoval, že žalobkyně v důsledku toho nesplňuje podmínku čtyř let nepřetržitého pobytu uvedenou v ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí uvedla, že do doby čtyř let nepřetržitého pobytu se nezapočítává doba od 18. 5. 2011 do 13. 7. 2011, kdy žalobkyně pobývala na území na výjezdní příkazy, neboť výjezdní příkazy nejsou uvedeny ve výčtu ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
- 3 Dále městský soud z obsahu správního spisu zjistil, že správní orgán 1. stupně žalobkyni dne 18. 5. 2015 vyslechl; žalobkyně při výslechu uvedla, že její tři děti, narozené v letech 2003, 2004 a 2006, jsou běloruské státní příslušnosti a mají požádáno o oprávnění k dlouhodobému pobytu, připustila, že od zamítnutí žádosti k povolení k trvalému pobytu v letech 2012 a 2013 její děti pobývaly na území určitou dobu nelegálně, uvedla, že nemá pracovní povolení k výkonu zaměstnání na území, přesto příležitostně brigádně pracuje, oficiálně není vdaná, neboť uzavřela pouze církevní sňatek, obává se stíhání v případě návratu do Běloruska z důvodu, že v České republice požádala o mezinárodní ochranu.

Správní orgán 1. stupně uvážil, že nelze argumentovat vybudovaným zázemím a výdělečnou činností žalobkyně, pobývala-li na území určitá časová období nelegálně a rovněž výdělečnou činnost realizovala nelegálně, ze stejného důvodu nelegálního pobytu nelze zohlednit ani pobyt nezletilých dětí na území a jejich integraci, nelze přihlídnout ani k poměrům otce dětí, neboť žalobkyně není provdána, správní orgán 1. stupně dále korigoval tvrzení žalobkyně o pobytu na území její matky od roku 1998, neboť tento má povolen až od roku 2008, a vyjádřil se k obavám žalobkyně z trestního stíhání po návratu do vlasti, které shledal nedůvodnými a svůj závěr podepřel judikaturou správních soudů. Žalovaná se s tímto hodnocením ztotožnila. Usoudila, že skutečnosti, které žalobkyně uvedla při provedeném výslechu, nelze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, a že není třeba v odvolacím řízení opakovat výslech ani provést výslech otce dětí.

- 4 Dále městský soud z obsahu správního spisu zjistil, že správní orgán 1. stupně v prvostupňovém rozhodnutí výslovně neuvedl, zda a z jakých důvodů jej považuje za přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřisvědčil odvolací námitce nedostatečně vyhodnocené přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí, neboť ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců podmínku přiměřenosti rozhodnutí neobsahuje.
- 5 V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci.
- 6 Uvedla, že žalovaná postupovala v rozporu se zákonem, pokud pro posouzení doby čtyř let nepřetržitého pobytu bez dalšího pouze odečetla čtyři roky od data podání žádosti a následně učinila závěr, že z důvodu pobývání na území v režimu výjezdních příkazů není možné vyhovět žádosti o povolení k trvalému pobytu.
- 7 Nesouhlasila ani s tím, jak žalovaná argumentovala ohledně nesplnění důvodů pro prominutí nepřetržitosti pobytu. Žalobkyně je přesvědčena, že jsou u ní dány důvody hodné zvláštního zřetele, neboť je matkou tří nezletilých dětí, které na území České republiky strávily celý život a považují ji za svoji vlast, chodí zde do školy a jsou plně integrováni. Sama žalobkyně žije na území již více než 13 let, Česká republika je pro ni více domovským státem než země jejího původu, žije zde se svou matkou a manželem - otcem svých dětí. Tyto skutečnosti nevzala žalovaná v potaz.
- 8 Namítla též, že žalovaná v rozporu se správním řádem rezignovala na provedení jejího výslechu i výslechu manžela, přestože v předchozím rozhodnutí v téže věci žalovaná sama uložila správnímu orgánu 1. stupně provedení těchto výslechů.
- 9 Namítla dále, že žalovaná napadené rozhodnutí neposoudila z hlediska přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, a zatížila tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
- 10 Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí, o němž má za to, že jsou v něm vypořádány námitky, které žalobkyně uplatnila v žalobních bodech.

- 11 Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 28. 5. 2020, žalobkyně setrvala na svém dosavadním stanovisku, připustila, že v minulosti z důvodu neznalosti českých právních předpisů nečinila některé roky v souladu s nimi, a požádala soud o shovívavost. Žalovaná s odkazem na písemné vyjádření k žalobě setrvala na svém procesním návrhu na zamítnutí žaloby.
- 12 Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy.
- 13 Podle ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se po čtyřech letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do sedmi dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.
- 14 Podle ust. § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který
- a) je mladší 18 let,
 - b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo
 - c) je osamělý a starší 65 let.
- 15 Podle ust. § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec,
- a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b),
 - b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo
 - c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.
- 16 Podle ust. § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je žádost při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.
- 17 Podle ust. § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců lze žádost podat ministerstvu nejpozději do dvou měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

- 18 Podle ust. § 67 odst. 6 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu může být vydáno cizinci uvedenému v odstavci 3 pouze bylo-li toto povolení vydáno cizinci uvedenému v odstavci 2.
- 19 Podle ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců plnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.
- 20 Podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
- 21 Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
- 22 Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
- 23 Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítla, že žalovaná nesprávně vyhodnotila existenci podmínek dle ust. § 67 odst. 1, 5 zákona o pobytu cizinců. V odkazovaném ustanovení je stanoveno několik podmínek, které musejí být kumulativně naplněny pro vydání povolení k trvalému pobytu. Jedná se o podmínku čtyř let nepřetržitého pobytu na území (první podmínka); do této doby se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Dále se jedná o podmínku pobývání na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany (druhá podmínka), a o podmínku, že poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany probíhalo po dobu nejméně dvou let (třetí podmínka). Poslední podmínkou je podání žádosti do dvou měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany (čtvrtá podmínka).
- 24 Žalobkyně byla účastnicí dvou řízení o udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Mezinárodní ochrana jí udělena nebyla. V pořadí druhé řízení, trvající od 29. 11. 2006 do 17. 5. 2011, je v jejím případě posledním, je tedy relevantní v intencích ust. § 67 odst. 1 a 5 zákona o pobytu cizinců. Toto řízení trvalo déle než dva roky, třetí podmínka odkazovaného ustanovení je tedy splněna. Žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu dne 13. 7. 2011, tedy do dvou měsíců od pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, čtvrtá podmínka tedy byla také splněna. Rovněž druhá podmínka pobývání na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany byla v případě žalobkyně splněna, neboť žalobkyně pobývala na území mezi dnem ukončení řízení o

udělení mezinárodní ochrany a dnem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na základě výjezdních příkazů vydaných pro období od 2. 5. 2011 do 30. 6. 2011 a od 29. 6. 2011 do 28. 7. 2011, tedy v režimu přechodného pobytu (ust. § 17 odst. d) zákona o pobytu cizinců). Městský soud konstatuje, že žalovaná tyto tři podmínky vyhodnotila správně; ostatně ohledně jejich naplnění nebylo mezi účastníky řízení sporu.

- 25 Městský soud dále posuzoval, zda byla naplněna též první podmínka čtyř let nepřetržitého pobytu na území před podáním žádosti o povolení trvalého pobytu. V posuzovaném případě se jedná o období od 13. 7. 2007 do 13. 7. 2011. Od 13. 7. 2007 do 17. 5. 2011 byla žalobkyně žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany a tato doba se tedy do čtyř let nepřetržitého pobytu započítává ve smyslu ust. § 67 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců bez dalšího, neboť je mezi započítatelnou dobou výslovně uvedena, byť správní orgán 1. stupně poukazoval na nezákonnost pobytu žalobkyně v období od 31. 12. 2010 do 6. 1. 2011 a měl za to, že nepřetržitost pobytu byla vzhledem k uvedenému období přerušena. Od 18. 5. 2011 do 13. 7. 2011 pak žalobkyně pobývala na území České republiky v režimu výjezdních příkazů (ust. § 17 písm. d) zákona o pobytu cizinců v tehdy platném znění). Tento režim není uveden mezi započítatelnými v ust. § 67 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu, jak v napadeném rozhodnutí správně argumentuje žalovaná, a proto dané období není možné při posuzování nepřetržitosti pobytu zohlednit. Vzhledem k uvedenému městský soud uzavírá, že první podmínka čtyř let nepřetržitého pobytu nebyla v případě žalobkyně naplněna, a žalobkyně tak nedostála podmínkám ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k trvalému pobytu.
- 26 Pouze jsou-li splněny podmínky ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a byla-li žádost podána včas, je rozhodnutí správního orgánu vázáno na splnění dalších okolností, které jsou specifikovány v ust. § 67 odst. 2, 3 zákona o pobytu cizinců. Jelikož však žalobkyně podmínky zakotvené v prvním odstavci odkazovaného ustanovení nesplnila, nebylo již ve správním řízení třeba hodnotit, zda žalobkyně splňuje též doplňující podmínky druhého a třetího odstavce, neboť tyto se posuzují pouze při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 odkazovaného ustanovení.
- 27 Městský soud v Praze s ohledem na uvedené považuje za bezpředmětnou námitku, že žalovaná nesprávně posoudila důvody vedoucí k prominutí nenaplnění některé z těchto doplňujících podmínek uvedených v ust. § 67 odst. 2, 3 zákona o pobytu cizinců, tedy že nezohlednila, že žádost dle odst. 1 je oprávněn podat také cizinec, který žádá o udělení tohoto bytového oprávnění z důvodů hodných zvláštního zřetele (ust. § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Žalovaná nebyla povinna důvody hodné zvláštního zřetele posuzovat, neboť tyto se dle ust. § 67 odst. 4 posuzují výhradně při splnění podmínek v odstavci 1 odkazovaného ustanovení, a jak bylo vyloženo výše, žalobkyně podmínky tam zakotvené nesplnila.
- 28 Námitka, že žalovaná porušila svoji povinnost řádně zjistit skutkový stav, když neprovedla výslech žalobkyně ani výslech otce jejích dětí, nemůže obstát, neboť skutkový stav byl zjištěn v rozsahu nezbytném pro přijaté rozhodnutí o žádosti. O skutkovém stavu nevznikly důvodné pochybnosti, které by si vynutily provedení dalšího dokazování (obstarání dalších podkladů pro rozhodnutí). Městský soud k tomu dodává, že účastnický výslech, jehož se žalobkyně domáhala v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí,

zpravidla sám o sobě nepředstavuje plnohodnotný důkazní prostředek, neboť jeho obsahem je obvykle (sporné) tvrzení, jež by mělo být podrobeno dalšímu dokazování. Přistoupit k účastnickému výsledku má proto význam pouze tehdy, nelze-li prokazovanou skutečnost objektivně prokázat jiným způsobem, tj. listinou (ust. § 53 správního řádu), ohledáním (ust. § 54 správního řádu), svědeckou výpovědí (ust. § 55 správního řádu) nebo znaleckým posudkem (ust. § 56 správního řádu). Rozhodné skutečnosti, kterými v daném případě byly údaje o délce pobytu žalobkyně na území České republiky a doplňkově též osobní a rodinná situace žalobkyně, žalovaná prokazatelně zjistila z jiných podkladů, a proto nebylo zapotřebí provádět za tímto účelem opakovaný účastnický výsledek žalobkyně a otce jejích dětí.

- 29 K námitce, že žalovaná neposoudila dopady napadeného rozhodnutí z hlediska přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, městský soud uvádí, že žalovanou aplikované ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců skutečně neukládá správnímu orgánu, aby posuzoval přiměřenost dopadů jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. Jak ale vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39 (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30), i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, nelze na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života s ohledem na závazky plynoucí z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod rezignovat ani v těchto případech, byť na něj nejsou kladeny tak vysoké nároky (jako např. u rozhodnutí o správním vyhoštění). V rámci soudního přezkumu takového rozhodnutí správních orgánů je však nutno reflektovat, že „*smyslem přímé aplikace Úmluvy (...) je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány*“. Jedná-li se přitom o řízení zahájené na žádost, „*po správním orgánu nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí*“.
- 30 Lze shrnout, že žalovaná je i při zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců obecně povinna zabývat se dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
- 31 Ačkoli by se mohlo zdát, že žalovaná a stejně tak prvostupňový orgán této své povinnosti nedostály, neboť v prvostupňovém i v napadeném rozhodnutí uváděly, že není třeba přiměřenost dopadů rozhodnutí do sféry žalobkyně dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců posoudit, nelze odhlížet od toho, co vyplývá z obsahu odvolání žalobkyně, a z obsahu celého prvostupňového i napadeného rozhodnutí.
- 32 Žalobkyně totiž důvody, v nichž spatřuje nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do své sféry, uváděla po obsahové stránce totožně, jako důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí nenaplnění některé z podmínek uvedených v ust. § 67 odst. 2, 3 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně žalobkyně uváděla, že žije na území České republiky od roku 2003, je tudíž

plně integrována, a má zde nejbližší rodinu, především tři nezletilé děti, které se na území České republiky narodily a považují ji za svůj domov; docházejí do školy, perfektně ovládají český jazyk a věnují se řadě zájmových kroužků. Oba správní orgány pak v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí důvody hodné zvláštního zřetele zohlednily a dostatečně posoudily (byť odlišně od žalobkyně), když nevzaly za relevantní namítanou integraci nezletilých dětí, neboť nezletilé děti žalobkyně, všichni státní občané Běloruské republiky, pobývaly na území České republiky opakovaně v rozporu s ust. § 103 písm. n) bez pobytového oprávnění a bez platných cestovních dokladů, stejně tak nepřihlédly k integraci žalobkyně, neboť ani žalobkyně neměla platný cestovní doklad, v České republice pracovala bez pracovního povolení. Měly za to, že pobývala-li žalobkyně na území řadu let, lze u ní předpokládat, že se s právními předpisy upravujícími její pobyt mohla a měla seznámit a neznalost předpisů ji neomlouvá. Dále správní orgány uvedly, že tvrzení žalobkyně o návštěvách komunitního centra nebylo doloženo, tvrzení o pobytu matky a manžela na území se ukázalo jako zkreslené. K obavám žalobkyně z trestního stíhání v zemi původu proto, že podáním žádosti o azyl diskreditovala Běloruskou republiku, správní orgány uvedly, že ověřily, že není znám případ, kdy by byl navrátilcec potrestán za podání žádosti o azyl v jiné zemi, a obavy žalobkyně bez relevantních listinných důkazů považovaly za spekulace. Podle názoru městského soudu se takové zhodnocení fakticky obsahově překrývá s posouzením dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť v sobě zahrnuje veškeré požadavky dané ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, na které žalobkyně poukazovala, tedy zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobkyně, délku jejího pobytu na území, povahu a pevnost rodinných vztahů, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je žalobkyně státní občankou.

- 33 Lze tedy shrnout, že se žalovaná dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele fakticky v napadeném rozhodnutí věnovala, byť na jiném místě odůvodnění svého rozhodnutí výslovně uváděla, že k posuzování dopadů nepřistoupí, neboť k tomu není povinna. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalované. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, čj. 6 Azs 348/2017-26: *„Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého a rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí pouze proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány. Proto je námitka stěžovatele – byť ve svém jádru opodstatněná – nedůvodná.“*
- 34 Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- 35 O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. května 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.